COSTA BRAVA DEL 16 DE JULIOL AL 23 D'AGOST DE 2004

24è FESTIVAL INTERNACIONAL de MúSIQUES de Torroella de Montgrí

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Exposició
Art escultòric del
Mèxic
precolombí

el cos i el cosmos

La Pedrera,
del 15/06/04 al 10/10/04

Forum BARCELONA 2004

CONACULTA · INAH

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

COSTA BRAVA DEL 16 DE JULIOL AL 23 D'AGOST DE 2004

24è FESTIVAL INTERNACIONAL de MúSIQUES de Torroella de Montgrí

PATRICIA PETIBON,
SOPRANO

SUSAN MANOFF,
PIANO

JOËL GRARE,
PERCUSSIONS

DISSABTE 17 DE JULIOL /
22.30 H / ESGLÉSIA

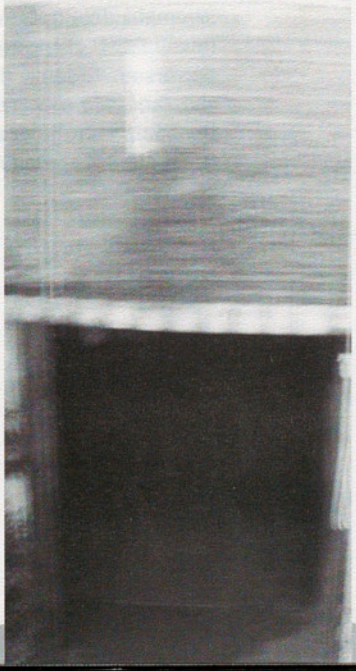

EL FABULÓS DESTÍ DE PATRICIA PETIBON

La diversitat de cultures musicals en el nostre món actual no és, ni molt menys, un somni utòpic, sinó una realitat palpable a tothora. Només cal passejar-se per qualsevol centre comercial per adonar-nos com la diversitat d'estils, gèneres, llenguatges en la música és i està a l'ordre del dia. Aquesta presència, però, ha acabat influenciant l'anomenada música clàssica, la música que se celebra a la sala de concerts? No ens ha de quedar cap mena de dubte que sí. En l'actualitat, a tall d'exemple, les cases discogràfiques no ofereixen al mercat obres de compositors, sinó essencialment les visions interpretatives dels directors i/o intèrprets en uns paràmetres artístics que poden recordar-nos els de les grans estrelles de la cultura del poprock: Gustav Mahler, interpretat per Sir Simon Rattle al capdavant de la Berliner Philarmoniker, o Nikolaus Harnoncourt, amb la Wiener Philarmoniker en el tradicional concert de Cap d'Any de la ciutat austríaca.... En l'origen d'aquesta política comercial (la de vendre les visions interpretatives d'uns músics, més que no les obres d'una tradició musical) hi localitzem la presència del conegut fenomen de la música antiga.

Ha estat, precisament, el món de la música antiga el que ha provocat l'aparició d'una sèrie d'intèrprets que han plantejat la seva carrera artística amb una òptica i uns paràmetres comercials que no difereixen excessivament dels que trobem en altres cultures musicals. D'entre aquests intèrprets, en els darrers anys, sense cap mena de dubte, n'ha sobresortit la soprano francesa Patricia Petibon, una estrella emergent en el món de la lírica que ha aparegut junt amb un no menys

destacat estol de joves veus europees (Véronique Gens, Paul Agnew, David Daniels, Sandrine Piau, Christine Schäfer, Natalie Dessay...).

En la seva excel·lència interpretativa, tant en la música antiga com en el repertori operístic, Petibon ha donat un pas endavant i ha decidit jugar amb la seva imatge d' una forma semblant a la que ho podria fer una cantant de la cultura musical contemporània popular. La imatge que ofereix Petibon, així, recorda moltíssim a la de la protagonista del film *Le fabuleux destin d'Amélie Poulain* (2001) de Jean-Pierre Jeunet. No sabem si Petibon troba en el personatge cinematogràfic una identificació personal, però no pot negar-se que Petibon té al seu davant un fabulós i magnífic destí artístic que avui podrem degustar amb un recital pròxim al concepte del seu darrer treball discogràfic, *French Touch*, dedicat al món de l'òpera francesa de compositors com Gounod, Messager, Delibes, Massenet, Offenbach, Chabrier, Hahn i Aboulker.

El recital de Petibon, però, no serà un recital més. Per a una soprano que és capaç de fornir el producte musical amb elements que transcendeixen allò purament artístic, és normal que defugi del convencionalisme del recital amb acompanyament de piano, i és per això que Petibon es presentarà acompanyada de la pianista Susan Manoff, però també d'un percussionista (Joël Grare) amb un programa curull de sorpreses i que l'erigeixen com a una mostra rotunda dels nous criteris de programació dins l'anomenada música clàssica.

Dues cançons del compositor veneçolà Reynaldo Hahn (1875-1947) iniciaran el concert. Hahn, deixeble de Jules Massenet i altament conegut en els salons aristocràtics parisencs de l'època, és bàsicament reconegut en els nostres dies com un dels personatges presents a *La recerca del temps perdut* de Marcel Proust (1871-1922). Les cançons *À Chloris*, basada en un poema de Théophile de Viau (1590-1626), i *L'incrédule*, amb text de Paul Verlaine (1844-1896) i pertanyent al cicle de les *Vingt Mélodies* (1888-1900), ens endinsaran en un recital que, prerdominantment, serà la descoberta de distintes mostres del món musical francès i que, per raons que escapen l'espai d'aquestes línies, no han acabat d'entrar dins les programacions més habituals i que, conseqüentment, no són conegudes pel públic. No significa això, però, que no hi puguem localitzar altres mostres més conegudes per tothom, com ara les cançons espanyoles de Falla, Obradors i Turina, que iniciaran la segona part.

Tanmateix l'interès del recital radica en el fet que aquest suposa una visió de diferents concepcions del món de la *chanson* i de l'òpera francesa immerses en universos fascinants de la cultura europea com ho són el simbolisme, el *fin-de-siècle* o l'esteticisme. Si les dues cançons de Hahn són, precisament, mostra d'una concepció esteticista de la cançó on la seva construcció melòdica sembla dissenyada per a la materialització del més essencial, del sentiment més petit i recòndit i que arriba a configurar una espècie de pintura musical sentimental, les cançons de Poulenc ens porten a la singula-

ritat expressiva del compositor de *Les mamelles de Tirèsies*. Si bé la majoria de cançons compostes per Poulenc van ser a partir de poemes dels surrealistes Guillaume Apollinaire (1880-1918) i Paul Éluard (1895-1952), Poulenc també va compondre cançons a partir de textos de Louise de Vilmorin (1902-1969) i que trobem en reculls com els *Trois poèmes de Louise de Vilmorin* (1937), on pertany la cançó *Aux officiers de la garde blanche* o les *Fiançailles pour rire* (1939) representades al concert amb Violon. Menció especial mereix la cançó *Les chemins de l'amour*, composta el 1940 com a música per a l'escena de l'obra teatral *Leocadia* i convertida, mercès a la seva sensualitat, en la cançó més coneguda del catàleg de Poulenc.

Georges Bizet (1838-1875) ha arribat a configurar-se, dins el cànon, com el creador d'òperes, en especial de *Carmen*, un fet que ha deixat en un segon pla altres facetes del compositor parisenc, com la creació de cançons. Aquestes, però, eren un veritable laboratori de proves de les àries incorporades a les òperes. Un exemple el constitueix la seva *Pastorale*, un *pasticcio* d'estil popular que anuncia l'arxipopular *seguidilla* de Carmen.

A partir d'aquest moment en el concert, possiblement, s'iniciaran els elements més sorprenents. El percussionista Joël Grare mostrarà algunes de les seves creacions, abans de donar pas a dues cançons de Manuel Rosenthal (1904-2003), un destacat deixeble de Ravel i que va compondre el cançoner *Chansons du Monsieur Bleu* (1934), un

recull curull d'elements infantils i que, a voltes, sembla la materialització sensible i la mirada nostàlgica cap a l'etapa de la vida preadulta. Potser sigui per això que, després d'aquesta inserció en el món infantil, el recital segueix amb la coneguda cançó popular infantil *Frère Jacques* abans d'iniciar-se dues àries pertanyents a l'opereta *L'étoile* (1877) d'A.E.Chabrier i de l'òpera *Brummel* (1931) d'Hahn.

Una segona part, confeccionada basant-se en la sàvia combinació entre un bloc de cançó espanyola d'autors com Falla, Obradors i Turina, junt amb la presència de blocs instrumentals, cançons poc conegudes com ara les del sempre inclassificable Erik Satie i la de fragments provinents de diferents gèneres musicals acabaran de configurar un paisatge sonor que, per sobre de tot, servirà per donar-nos a conèixer una mica més, per un costat, els nous conceptes de programació musical dels nostres dies, així com per gaudir d'una jove estrella del món musical actual que, en els darrers tres anys, hem pogut localitzar en projectes musicals d'una gran envergadura i que l'han convertida en una de les veus actuals més cotitzades.

Oriol Pérez i Treviño

PROGRAMA

1a Part

REYNALDO HAHN: (1874-1947)	• A Chloris • L'Incrédule
FRANCIS POULENC: (1899-1963)	• Violon • Officiers de la garde blanche • Les Chemins de L'Amour
GEORGES BIZET: (1838-1875)	• Pastorale
JOËL GRARE: (1961)	• Le boulet rieur
MANUEL ROSENTHAL: (1904-2003)	• Fido, Fido • Le vieux chameau du zoo
ANÒNIM:	• Frère Jacques
ALEXIS-EMMANUEL CHABRIER: (1841-1894)	• Couplets de l'éternuement (*de l'opereta* L'étoile)
REYNALDO HAHN:	•Ària de Lady Eversharp (*de l'opereta* Brummel)

2a Part

MANUEL DE FALLA: (1876-1946)	• El paño moruno • Nana
FERRAN J.OBRADORS: (1897-1945)	• Chiquitita la novia
JOAQUÍN TURINA: (1882-1949)	• Tu pupila es azul
HENRI COLLET: (1885-1951)	• A vida dos arreiros
ALEXIS-EMMANUEL CHABRIER:	• Romance de Lazuli (*de l'opereta* L'étoile)
DAVID MOREAU:	• Colchique dans les Prés
ERIK SATIE: (1866-1925)	• Gymnpédie núm.3 • La statue de Bronze • Daphénéo
JOËL GRARE:	• Zam
LÉO DELIBES: (1836-1891)	• Les Filles des Cadix
ISABELLE ABOULKER: (1938)	• Je t'aime

SUSAN MANOFF, piano

Nascuda a Nova York, Susan Manoff ha estudiat piano a la Manhattan School of Music i a la Universitat d'Oregon. Traslladada a París, ben aviat es va interessar en el món de l'acompanyament a cantants, i esdevingué una de les més apreciades de la seva generació. Professora a l'Escola de l'Òpera de París, treballa regularment amb Christa Ludwig i Hans Hotter. Ha acompanyat destacats noms com ara els de Nathalie Dessay, Véronique Gens, Patricia Petibon, Christa Ludwig... Interessada en el món del teatre, Manoff ha intervingut en diferents espectacles com a creadora musical, on ha combinat text i música al costat d' Emmanuelle Bertrand, Eric Le Sage, Elisabeth Balmas i Nemanja Radulovic. En l'actualitat, és professora al CNSM de París.

PATRICIA PETIBON, soprano

Nascuda a França, es va graduar en musicologia abans de començar els estudis al Conservatori Nacional de Música de París amb les professores Rachel Yakar i Anne-Marie Roddes. Va guanyar el seu primer premi internacional l'any 1995.

Ha estat invitada per William Christie per a actuar amb Les Arts Florissants al festival d'Aix-en-Provence, al Teatre d'Òpera de la

Bastille, a l'Scala de Milà, al Teatro Colón de Buenos Aires, al London Wigmore Hall, entre altres.

Patricia Petibon va ser notícia amb motiu de la representació de l'òpera de Rameau *Hippolythe et Arice* que va obrir la temporada d'òpera de París, l'any 1996-1997, amb John Eliot Gardiner com a director. A la mateixa època, el Teatre de l'Òpera d'Strasbourg va oferir a Patricia Petibon el paper de Blondchen a *El rapte en el Serrall*, de Mozart, el novembre de 1997, enregistrada per ERATO. Varen tenir gran impacte el papers d'Olympia, en *Els contes de Hoffmann*, a la Nancy Opera, l'any 1998, i el de Norina, a *Don Pasquale*, de Donizetti, així com l'actuació en el Théâtre des Champs-Elysées a *Carmina Burana*, de Carl Orff, amb Charles Dutoit com a director.

Durant la temporada 1998/1999, Patricia Petibon va cantar a *La Finta Giardiniera*, de Mozart, al Teatre de l'Òpera de Montpellier. També en *Dialogues des Carmelites*, de Poulenc, en el paper de Sor Constance a Strasbourg així com al Festival de Savolinna, a Finlàndia, i als Proms de la BBC, a Londres, l'estiu del 1999.

Patricia Petibon va interpretar, per primera vegada, el paper de Zerbinetta a *Ariadne auf Naxos*, a Strasbourg, l'any 1999.

La temporada 1999/2000, canta per primera vegada a l'òpera *Lakmé* de Delibes i, com a Ofèlia, a *Hamlet*, a l'Òpera de Toulouse. Va actuar en la recuperació d'Orphee al Théâtre du Châtelet, una producció de Bob Wilson dirigida per John Elliot Gardiner; a Dresden en *Dialogues des Carmelites* i a Armida, de Haydn, a la ciutat de Viena, sota la batuta de Nikolaus Harnoncourt i amb Cecilia Bartoli, enregistrat per TELDEC.

Va ser un gran esdeveniment el seu debut a la l'Òpera de Viena com a Olympia en *Les Contes d'Hoffman*, el març del 2000, i també ho fou al Teatre de Viena, el juliol del mateix any, en el paper de Sophie a l'òpera *Werther*.

Els anys 20001 i 2002, Patricia Petibon va aparèixer en dues produccions de l'Òpera de París, *Les Indes Galantes*, de Rameau i *Ariodante*, de Händel, interpretades de nou als

festivals de Salzburg i Dresden, el juny de 2001. També va interpretar el paper d'Olympia en una producció d'Olivier Py en *Les Contes d'Hoffmann*, a Ginebra i a Niça.

El 2002, va col·laborar de nou amb Nikolhaus Harnoncourt a *Der Schauspieldirektor*, de Mozart, a Salzburg, en el paper de la senyora Sielberklang.

Va debutar a l'Òpera de Zuric en una nova producció de *El rapte en el Serrall* en el paper de Blondchen sota la direcció de Franz Welser Möst. Va cantar la seva primera Sophie a *Der Rosenkavalier*, amb Ivan Fischer com a director, a l'Òpera de Lió.

Patricia Petibon va tornar a l'Òpera de París durant la temporada 2003-2004 per a participar en les òperes *Les Indes Galantes* i *Dialogue des carmelites*. L'artista va debutar en el paper de Mélisande, a *Pélleas et Mélisande* amb Peter Stein, al Teatre de l'Òpera de Lió, el març de 2004.

En els projectes immediats hi ha l'actuació a Lió, en aquest mateix teatre, en *Le Roi malgre lui*, l'any 2005, i en la producció de *Le Comte Ory*, com a obertura de la temporada 2005-2006.

Apareixerà de nou amb Nikolaus Harnoncourt, a Viena, en una nova producció de *Lucio Silla*, el maig del 2005, i el març de 2006. Actuarà també amb el mateix director en Orlando Palatino, de Haydn, al Festival de Graz i a Londres, i en *Die Schuldigkeit des Ersten Gebot*, de Mozart, al Festival de Luzerna i a la Musikverein de Viena.

Ha enregistrat per EMI, l'òpera *Werther*, com a Sophia, amb Roberto Alagna en el paper principal, i en *La Passió de Jesús*, oratori de Caldara com a Magdalena, amb l'Europa Galante dirigida per Fabio Biondi. També ha enregistrat *Armida*, de Haydn, per TELDEC i la Missa de la Coronació, de Mozart, per ERATO així com recitals d'obres de Rameau, Lully i Grandval per a VIRGIN CLASSICS.

Patricia Petibon enregistra actualment en exclusiva per DECCA. El seu darrer àlbum *French Touch* inclou àries de Gounod, Delibes, Offenbach, André Messager i Reynaldo Hahn.

JOËL GRARE, percussionista

Percussionista autodidacte, Joël Grare és llicenciat en musicologia. Apassionat per totes les cultures de la ruta de la seda, el maig de 2002 va crear *Follow* a la Biennale de la Dansa de Venècia amb el coreògraf de dansa xinesa Zheng Wu.

Joël Grare treballa regularment amb Yvan Cassar després de la creació del seu poema simfònic *De toutes les couleurs* al Teatre Nacional de Bretanya a Rennes el 1993 on va intervenir com a solista. Ha participat en diferents aventures musicals: flamenc amb el guitarrista Daniel Manzanas, música oriental amb Issa, world jazz amb Didier Malherbe, música barroca amb Le Poème Harmonique.

Així mateix, Grare crea diferents espectacles per a la dansa contemporània com ara *L'aqua la pietra* per la companyia italiana Teatri del Vento el 1994, creació per al Festival d'Avignon (*Raconte-moi* de Gaetano Battezato el 1996), *La Parabole du Fou* de Samir Hachichi a la Maison de la Danse de Lyon el 1998, entre d'altres.

Un dels seus darrers espectacles (octubre de 2003) ha estat *La Poussière des Siècles*.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

HO ORGANITZA

SECRETARIA:
Apartat de Correus núm. 70
E-17257 Torroella de Montgrí
Tel. 00 34 972 76 10 98
Tel. 00 34 972 76 06 05
Fax. 00 34 972 76 06 48
e-mail: info@joventutsmusicals.com
www.festivaldetorroella.org

HI COL·LABOREN

FUNDACIÓ VILA CASAS

EL PAIS

Germans Radresa sa

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

HO PATROCINEN

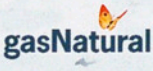

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ

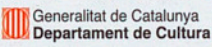

AMB LA COL·LABORACIÓ
I EL PATROCINI DE